

Я не вмирав ніколи

Микола Руденко

Я не вмирав ніколи — я живу
З тих пір, як води землю оросили,
Ні, я не вірю в темряву могили —
Я вірю в сонце, квіти і траву.

Без них я тільки безтілесна тінь —
Вони володарі мого тіла.
Але душа...
Вона завжди летіла
Кудись у позахмарну височінь.

Та раз людська душа не помира,
Віднині я почну молити Бога:

Хай, Господи, моя душа-небога
Лишається на березі Дніпра.

Вона давно вже зорями не снить.
Якщо не гідна жити у людині,
Нехай живе в простій очеретині
І до людей тоненько дудонить.

У цьому є потреба неодмінна:
Хай каже людям, що прийшла пора
Летіти щирим душам до Дніпра —
Живих і мертвих кличе Україна.

Поглянь: в Дніпрі — Галактики крило.
Це тут, на березі, постане диво:
Підійметься з могили Вічна Діва,
Щоб освятить русинське джерело.